

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Centvriæ Selectorvm Casvvm Conscientiæ. I. II. III.tia

Burghaber, Adam

Fribvrgi Brisgoiæ, 1665

63. Orestes sæpe labitur cum fœmina, quia tamen occasionem huius lapsûs proximam absque famæ nota vitare nequit, cæteraque requisita facit, absolui potest.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40942

lia cum ratione Sacramenti, hoc ipso quod velit non quomodocunque induere sacras vestes, sed more aliorum Sacerdotum, qui ex institutione Ecclesiae easdem induunt ad efficiendum Sacramentum. Quamuis virtualis isthac intentio nunquam suadenda sit, sed melior eligenda, si tamen sola aliquando adhibeatur in administratione Sacramenti, sufficiens videtur esse, ut vi illius valor Sacramenti iure subsistere censeatur.

LXIII. *Orestes in officio est apud virum quemdam primarium, & magnam apud hunc gratiam pollet. Verum labitur frequenter cum femina quadam apud eundem Dominum commorante. Lapsus hunc dum explicat in Confessione, iubeturque occasionem peccati proximam deserere, ait, absque nota fama, & graui incommodo suo facere hoc se non posse: aliunde vero non esse in sua potestate, feminam illam amouere: pollicetur interim media praescripta pro emendatione adhibere, at omnibus his tentatis, & absolutione Sacramentali aliquoties data, nihil emendationis subsequitur, sed lapsus carnis frequentatur continuus. Queritur. Vtrum Orestes tandem absolui possit, & non potius cogi debeat ad occasionem proximam deserendam etiam cum grauiori suo incommodo?*

Videtur Orestes cogendus ad occasionem proximam deserendam: secus, non absoluedus. Ita Suarez, Graffius, Reginald. in praxi poenit. Tom. 1. l. 8. n. 19. & plerique alij.

Tum

Tum quia experiētiā constat, remotionem occasionis huius proximæ esse necessariam ad vitandum peccatum. Tum quia absque hac remotione propositum emendationis adesse nequit.

Resp. Orestem, si alioquin hîc & nunc capax est, absolvendam esse toties, quoties cum suo relapsu redit. Ita Io: Sanchez in *disp. select. D. 10. n. 16.* Cardin. Lugo *de Pœnit. D. 14. n. 156.* Palao P. 1. Tr. 2. D. 2. p. 9. n. 8. Dica- stillo *D. 6. n. 3. 40.* & apud hos plures alij. Probatur. Tum quia occasio proxima non est in se peccatum: aliunde autem post quantam- cunque experiētiā nullius emendationis stare potest reipsâ efficax contritio & propositum absque voluntate remouendi occasionem cum tanto detrimento proprio. Ergo si videatur Orestes legitimè contritus, potest absolui, quia nolle relinquere occasionem proximam, non est peccatum, nisi respectu illius, qui moraliter censetur, posse eam relinquere; alioqui si esset peccatum, nec aliquoties potuisset absolui, quod tamē concedunt Adversarij. Tum quia Orestes manens in occasione proxima, quam sine graui suo damno vitare non potest, non censetur per hoc, nisi tantum permittere subsequens peccatum: minimè verò istud committere. Ergo cum peccatum illud refundere nequeat malitiam in voluntatem sui tantum permissiuam, etiam im-
pedire

pedire non potest debitam dispositionem, & consequenter ipsam Sacramentalem absolutionem. Tum quia vel illa absolutio tunc est neganda, aut differenda propter frequentiam peccandi, vel occasionem non vitatam? non hoc posterius, quia propter notam famæ, & incommodum suum graue non tenetur Orestes hîc & nunc vitare, vt supponimus: non illud prius, quia negatio aut dilatio absolutionis nihil prodest ad hanc frequentiam peccandi tollendam, vt experiuntur Confessarij; certè non plus prodest ad istam, quàm gratia Sacramenti, & auxilia, quæ intuitu illius ritè suscepti dari solent; Ex quo sic argumentari licet. Remedium à Christo ordinatum contra peccata futura nulli illius capaci est denegandum. Atqui Sacramentalis absolutio est remedium à Christo institutum non solum ad delenda præterita, sed etiam ad præcauenda peccata futura, eiusque Orestes propter dolorem & propositum emendationis est capax. Ergo huic absolutio Sacramentalis non est deneganda siue absolutè, siue per aliquod tempus eam differendo. Quod si Orestes tanto dolore reum se sistat, vt non modò attritus, sed etiam contritus censerî possit, magis durum & absonum videtur, amicum Dei & Huius amantem super omnia, nō iam propter peccata præterita, sed propter metum futurorum beneficio Sacramenti & absolutione priuari.

Atque

Atque ex his patet ad argumenta in contrarium; Nam sicut contritio & propositum stare potest cum morali illa certitudine rarioris relapsus, quod, ut diximus, concedunt Aduersarij, sic etiam stare potest cum certitudine morali frequentioris relapsus. Ergo quemadmodum in illo, sic in hoc casu remotio occasionis proxima non est ita necessaria, ut absque illa absolutio dari nequeat, etiam si sufficiens aliàs dolor & propositum adesse videatur.

LXIV. *Osus Episcopus rogatus, ut baptizaret infantem cuiusdam magni comitis comparet in arce huius, sed dum officio hoc sacro fungi vult, nullus adhuc adest ex designatis Patrinus. Osus ergo sese designat, inque sui vicem aliquem ex astantibus sibi substituit. Queritur. 1. Vtrum Osus simul baptizans & Patrinus esse potuerit? 2. Vtrum secularis ille loco Osij substitutus contraxerit cognationem spiritualem?*

Videtur non potuisse simul esse baptizans & Patrinus. Tum quia Valentia tom 4. d. 4. q. 2. pun. 3. ait, certissimam & indubitam esse doctrinam D. Thomæ 3. p. q. 67. art. 7 & 8. ex perpetua traditione & usu Ecclesiæ desumptam, in baptismo præter baptizantem debere esse aliquem, qui baptizatum ex sacro fonte suscipiat, vbi Tò præter importat distinctionem personarum. Tum quia Episcopus tantquam Supremus Diocesis suæ Parochus ab Ecclesia